

Sygn. akt II K 580/18

WYROK ŁĄCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 sierpnia 2018 roku

Sąd Rejonowy Gdańsk – Południe w Gdańsku w II Wydziale Karnym

w składzie:

Przewodniczący: SSR Magdalena Czaplińska

Protokolant: Krzysztof Dziedzic

przy udziale Prokuratora Seweryna Strahl

po rozpoznaniu w dniu 8 sierpnia 2018 roku sprawy

P. S., syna Z. i A. z domu M.,

urodzonego dnia (...) w G.

skazanego prawomocnymi wyrokami:

1. Sądu Rejonowego Gdańsk – Północ w Gdańsku z dnia 27 marca 2013 roku w sprawie o sygn. akt **II K 19/09** za ciąg przestępstw z art. 286 § 1 k. k. popełnionych w okresach: od dnia 28 października 2007 roku do 27 grudnia 2007 roku, od dnia 9 października 2007 roku do 11 października 2007 roku, od 21 grudnia 2007 roku do 30 stycznia 2008 roku, od 1 lutego 2008 roku do 12 lutego 2008 roku, od 12 grudnia 2007 roku do 10 stycznia 2008 roku, od 30 grudnia 2007 roku do 16 stycznia 2008 roku, od 15 września 2007 roku do 16 września 2007 roku na karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 5 (pięciu) lat tytułem próby oraz karę grzywny w wymiarze 150 (stu pięćdziesięciu) stawek dziennych po 20 (dwadzieścia) złotych każda; postanowieniem Sądu Rejonowego Gdańsk - Południe w Gdańsku z dnia 18 lipca 2017 roku zarządzono wykonanie warunkowo zawieszony kary;
2. Sądu Rejonowego Gdańsk – Południe w Gdańsku z dnia 13 kwietnia 2017 roku w sprawie o sygn. akt **II K 1332/16** za przestępstwo z art. 278 § 1 k. k. popełniony w dniu 9 lutego 2016 roku na karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;
3. Sądu Rejonowego Gdańsk – Południe w Gdańsku z dnia 13 marca 2018 roku w sprawie o sygnaturze akt **II K 1261/17** za przestępstwo z art. 180a k. k. popełnione w dniu 7 maja 2017 roku na karę 10 (dziesięciu) miesięcy ograniczenia wolności polegającej na wykonywaniu nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 (trzydziestu) godzin w stosunku miesięcznym;

o r z e k a:

I. na podstawie art. 85 § 1 i 2 k. k., art. 85 a k. k., art. 86 § 1 k. k., art. 87 § 1 k. k., art. 91 § 2 k. k. łączy kary pozbawienia wolności i ograniczenia wolności orzeczone w wyrokach: Sądu Rejonowego Gdańsk – Północ w Gdańsku z dnia 27 marca 2013 roku w sprawie o sygnaturze akt **II K 19/09**, Sądu Rejonowego Gdańsk – Południe w Gdańsku z dnia 13 kwietnia 2017 roku w sprawie o sygnaturze akt **II K 1332/16** oraz Sądu Rejonowego Gdańsk – Południe w Gdańsku z dnia 13 marca 2018 roku w sprawie o sygnaturze akt **II K 1261/17** i jako karę łączną wymierza skazanemu P. S. karę 2 (dwóch) lat i 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności;

II. na podstawie art. 577 k.p.k. na poczet kary łącznej pozbawienia wolności orzeczonej w punkcie I. sentencji wyroku zalicza okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie II K 19/09 Sądu Rejonowego Gdańsk – Północ w Gdańsku od dnia 12 lutego 2008 roku do dnia 13 lutego 2008 roku i od dnia 26 kwietnia 2018 roku do dnia 8 sierpnia 2018 roku, okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie II K 1332/16 Sądu Rejonowego Gdańsk – Południe w Gdańsku w dniu 12 lutego 2016 roku oraz okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie II K 1261/17 Sądu Rejonowego Gdańsk – Południe w Gdańsku od dnia 28 maja 2017 roku, od godziny 20.10 do dnia 29 maja 2017 roku, do godziny 15.20 (to jest okres jednego dnia), przyjmując iż jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równa się jednemu dniowi kary pozbawienia wolności;

III. w pozostałym zakresie orzeczenia zawarte w wyrokach ulegających połączeniu podlegają odrębnemu wykonaniu;

IV. na podstawie art. 626 § 1 k.p.k. w zw. z art. 624 § 1 k.p.k. zwalnia skazanego od obowiązku ponoszenia kosztów sądowych, które przejmują na rzecz Skarbu Państwa.

Sygn. akt II K 580/18

UZASADNIENIE

Sąd ustalił, co następuje:

P. S. skazany został wyrokiem Sądu Rejonowego Gdańsk – Północ w Gdańsku z dnia 27 marca 2013 roku w sprawie o sygn. akt **II K 19/09** za ciąg przestępstw z art. 286 § 1 k. k. popełnionych w okresach: od dnia 28 października 2007 roku do 27 grudnia 2007 roku, od dnia 9 października 2007 roku do 11 października 2007 roku, od 21 grudnia 2007 roku do 30 stycznia 2008 roku, od 1 lutego 2008 roku do 12 lutego 2008 roku, od 12 grudnia 2007 roku do 10 stycznia 2008 roku, od 30 grudnia 2007 roku do 16 stycznia 2008 roku, od 15 września 2007 roku do 16 września 2007 roku na karę 2 lat pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 5 lat tytułem próby oraz karę grzywny w wymiarze 150 stawek dziennych po 20 złotych każda; postanowieniem Sądu Rejonowego Gdańsk - Południe w Gdańsku z dnia 18 lipca 2017 roku zarządzono wykonanie warunkowo zawieszony kary.

Dowód: odpis wyroku w sprawie II K 19/09 SR Gdańsk – Północ w Gdańsku - k. 14 - 27; dane o karalności - k. 33 - 34

P. S. skazany został wyrokiem Sądu Rejonowego Gdańsk – Południe w Gdańsku z dnia 13 kwietnia 2017 roku w sprawie o sygn. akt **II K 1332/16** za przestępstwo z art. 278 § 1 k. k. popełniony w dniu 9 lutego 2016 roku na karę 1 roku pozbawienia wolności.

Dowód: odpis wyroku w sprawie II K 1332/16 SR Gdańsk – Południe w Gdańsku – k. 32; dane o karalności - k. 33 - 34

P. S. skazany został wyrokiem Sądu Rejonowego Gdańsk – Południe w Gdańsku z dnia 13 marca 2018 roku w sprawie o sygnaturze akt **II K 1261/17** za przestępstwo z art. 180a k. k. popełnione w dniu 7 maja 2017 roku na karę 10 miesięcy ograniczenia wolności polegającej na wykonywaniu nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 godzin w stosunku miesięcznym.

Dowód: odpis wyroku w sprawie II K 1261/17 SR Gdańsk – Południe w Gdańsku – k. 9; dane o karalności – k. 33 – 34

Z opinii o skazanym z Aresztu Śledczego w E. wynika, że jego zachowanie podczas pobytu w izolacji jest właściwe. Nie był nagradzany ani karany dyscyplinarnie. Wobec przełożonych prezentuje właściwą postawę, w gronie współosadzonych funkcjonuje odpowiednio. Nie przynależy do podkultury przestępczej. Karę odbywa w systemie zwykłym. Nie stosowano wobec niego środków przymusu bezpośredniego, nie dopuszczał się aktów autoagresji.

Dowód: opinia o skazanym - k. 42

Skazany P. S. był uprzednio trzykrotnie karany przez Sąd.

Dowód: dane o karalności – k. 33 - 34

Sąd zważył, co następuje:

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dokumentów zgromadzonych w aktach sprawy, które zostały ujawnione w toku rozprawy, w szczególności w postaci odpisów wyroków, opinii o skazanym oraz danych o karalności.

Sąd dał wiarę tym dokumentom uznając, że nie budzą one wątpliwości co do rzetelności i autentyczności zgromadzonych w nich informacji. Zostały one sporządzone przez uprawnione do tego osoby, a żadna ze stron nie kwestionowała ich wiarygodności. Dokumenty ujawnione w toku rozprawy łączą się w spójną i logiczną całość i w ocenie Sądu, pozwalają odtworzyć stan faktyczny niezbędny do rozstrzygnięcia o wniosku skazanego.

W pierwszej kolejności należy zaznaczyć, że wydając wyrok łączny w niniejszej sprawie, Sąd – mając na uwadze dyspozycję art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 20 lutego 2015 r. – o zmianie ustawy Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw oraz treść art. 4 § 1 k. k. – obowiązany był rozważyć, które z przepisów o karze łącznej (tj. w brzmieniu sprzed nowelizacji, tj. czyli obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015 r. czy też w brzmieniu znowelizowanym, obowiązującym od dnia 1 lipca 2015 r.) będą korzystniejsze dla skazanego. W ocenie Sądu, korzystniejsze dla skazanego są aktualnie obowiązujące przepisy o karze łącznej, albowiem w myśl tych przepisów, możliwe jest połączenie wszystkich kar orzeczonych wobec P. S., podczas gdy - w oparciu o przepisy obowiązujące do dnia 30 czerwca 2015 r. – brak byłoby możliwości połączenia kar jednostkowych i orzeczenia kary łącznej z uwagi na dotychczasowe brzmienie art. 85 k. k., w myśl którego sąd orzekał karę łączną, jeżeli sprawca popełnił dwa lub więcej przestępstw, zanim zapadł pierwszy wyrok, co do któregokolwiek z tych przestępstw, który to warunek nie jest spełniony w niniejszej sprawie. Wobec powyższego, zgodnie z dyspozycją art. 4 § 1 k. k., Sąd wydając wyrok łączny w niniejszej sprawie opierał się o przepisy o karze łącznej obowiązujące od dnia 1 lipca 2015 roku, jako korzystniejsze dla skazanego.

Mając na uwadze aktualne brzmienie art. 85 § 1 k. k. (w myśl którego, jeżeli sprawca popełnił dwa lub więcej przestępstw i wymierzono za nie kary tego samego rodzaju albo inne podlegające łączeniu, sąd orzeka karę łączną), Sąd uznał że w stosunku do skazanego P. S. zachodzą przesłanki do połączenia kar pozbawienia i ograniczenia wolności orzeczonych wyrokami wydanymi w sprawach: Sądu Rejonowego Gdańsk – Północ w Gdańsku z dnia 27 marca 2013 roku w sprawie o sygnaturze akt **II K 19/09**, Sądu Rejonowego Gdańsk – Południe w Gdańsku z dnia 13 kwietnia 2017 roku w sprawie o sygnaturze akt **II K 1332/16** oraz Sądu Rejonowego Gdańsk – Południe w Gdańsku z dnia 13 marca 2018 roku w sprawie o sygnaturze akt **II K 1261/17** (punkt I. sentencji wyroku łącznego).

Kwestią podlegającą rozważeniu i decydującą o możliwości połączenia kar było ustalenie, czy kary wymierzone za przestępstwa przypisane skazanemu, a objęte wyrokami podlegającymi łączeniu, są karami tego samego rodzaju. W wyrokach wymienionych w punkcie I. sentencji P. S. skazany został na kary pozbawienia i ograniczenia wolności, które - zgodnie z dyspozycją art. 87 § 1 k. k. - podlegają łączeniu. Jednocześnie łącząc te kary Sąd przyjął - zgodnie z treścią wskazanego przepisu – że miesiąc ograniczenia wolności równa się 15 dniom pozbawienia wolności.

W punkcie I. sentencji wyroku łącznego Sąd połączył kary pozbawienia i ograniczenia wolności orzeczone w wyrokach wydanych w sprawach o sygnaturach akt: Sądu Rejonowego Gdańsk – Północ w Gdańsku z dnia 27 marca 2013 roku w sprawie o sygnaturze akt **II K 19/09**, Sądu Rejonowego Gdańsk – Południe w Gdańsku z dnia 13 kwietnia 2017 roku w sprawie o sygnaturze akt **II K 1332/16** oraz Sądu Rejonowego Gdańsk – Południe w Gdańsku z dnia 13 marca 2018 roku w sprawie o sygnaturze akt **II K 1261/17** i jako karę łączną wymierzył P. S. karę 2 lat i 10 miesięcy pozbawienia wolności.

Wymierzając karę łączną Sąd nie rozważa ponownie kwestii społecznej szkodliwości czynów, za które zostały orzeczone kary ani też stopnia zawinienia przy popełnieniu wyżej wymienionych czynów. Sąd, zgodnie z art. 85 a k. k., winien mieć na uwadze prewencję indywidualną wobec oskarżonego – w postępowaniu o wydanie wyroku łącznego – skazanego, jak też względy prewencji generalnej. Ponadto Sąd winien rozważyć kwestię czy przestępstwa, za które zostały orzeczone kary jednostkowe są jedno - czy też różnorodnej, czy zostały popełnione w krótkich czy

też znacznych odstępach czasu. Przepięstwa objęte wyrokami wskazanymi w punkcie I. sentencji wyroku łącznego są przestępstwami różnorodnymi, wymierzonymi przeciwko różnym dobrom prawnym (przeciwko mieniu oraz bezpieczeństwu w komunikacji) oraz popełnione zostały na przestrzeni długiego, prawie dziesięcioletniego okresu czasu (od 15 września 2007 roku do 7 maja 2017 roku), co przemawia za celowością zastosowania przy łączeniu kar jednostkowych w przeważającej mierze zasady kumulacji.

Nie ulega również wątpliwości, iż względy prewencji zarówno generalnej, jak i indywidualnej nakazują zastosowanie wobec skazanego przynajmniej częściowej kumulacji kar. P. S. był już trzykrotnie karany przez sąd. Zgodnie z poglądem wyrażonym przez Sąd Apelacyjny w Warszawie w wyroku z dnia 12 lipca 2000 r.: „decydujące znaczenie przy wymiarze kary łącznej ma wzgląd na prewencyjne oddziaływanie kary, w znaczeniu prewencji indywidualnej i ogólnej. Popęlnienie dwóch lub więcej przestępstw jest istotnym czynnikiem prognostycznym, przemawiającym za orzekaniem kary łącznej surowszej od wynikającej z dyrektywy absorpcji. Absorpcję kar należy stosować bardzo ostrożnie, biorąc pod uwagę negatywną co do sprawy przesłankę prognostyczną, jaką jest popełnienie kilku przestępstw” (II AKa 171/00, OSA 2001/2/5).

Sąd miał także na uwadze fakt, iż popełnienie dwóch lub więcej przestępstw jest zasadniczo okolicznością obciążającą i w związku z tym kara łączna nie może stanowić niczym nie uzasadnionej premii dla skazanego płynącej jedynie z faktu popełnienia większej liczby przestępstw („Kodeks karny-komentarz” pod red. A. Wąska, Gdańsk 2000, t. II, s. 261-263). A za taką właśnie premię należałoby uznać wymierzenie skazanemu kary łącznej z zastosowaniem zasady pełnej absorpcji.

Mając na uwadze powyższe okoliczności Sąd uznał, że w badanym przypadku brak jest podstaw do całkowitego zastosowania zasady absorpcji kar jednostkowych. Należy bowiem mieć na uwadze, że P. S. wielokrotnie popełnił przestęstwa. Zachowanie skazanego wskazuje na jego niepoprawność. Uprzednie skazania nie powstrzymały go przed ponownym naruszeniem porządku prawnego. Z tych przyczyn, w ocenie Sądu, przyznanie prymatu zasadzie absorpcji przyczyniłoby się do wzbudzenia u skazanego poczucia bezkarności. Sąd miał na względzie także treść co do zasady pozytywnej opinii o skazanym z Aresztu Śledczego w E..

Sąd Najwyższy niejednokrotnie podkreślał, iż stosowanie jednej z wyżej wymienionych zasad, absorpcji czy też kumulacji w pełnym zakresie z wyłączeniem zasady przeciwnej, winno mieć miejsce jedynie wyjątkowo. Podzielając ten pogląd, Sąd wymierzył karę łączną pozbawienia wolności przy zastosowaniu zarówno zasady absorpcji, jak i kumulacji.

Z tych przyczyn Sąd uznał, że kara łączna we wskazanym powyżej wymiarze będzie w należyty sposób oddziaływać prewencyjnie na skazanego.

Co do pozostałych rozstrzygnięć zawartych w wyrokach podlegających łączeniu, Sąd ustalił, że podlegają one odrębnemu wykonaniu.

W punkcie II. sentencji wyroku Sąd zaliczył skazanemu na poczet orzeczonej kary łącznej odpowiednie okresy rzeczywistego pozbawienia wolności.

Ponadto Sąd zwolnił skazanego od obowiązku ponoszenia kosztów sądowych związanych z postępowaniem o wydanie wyroku łącznego, uznając, że nie jest on w stanie ich ponieść.